

30.6.2019, Telecí

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Hospodin mě podepíral, učinil mě volným; ubránil mě, protože si mě oblíbil. Hospodin mi odplatil podle mé spravedlnosti, odměnil mě podle čistoty mých rukou, neboť jsem dbal na Hospodinovy cesty, neodvrátil jsem se svévolně od svého Boha. (Ž 18, 19b-22)

PÍSEŇ 158 samému bohu sláva, 638 díky,

VSTUPNÍ MODLITBA

Hospodine, ty, který hledíš do nitra člověka. Ty víš, jaké problémy máme, co nás trápí a čím se zabýváme. Děkujeme, že chceš k těmto našim problémům a trápením říct své Slovo. Chceš nás potěšit a povzbudit, abychom neklesli pod tíhou všedních starostí, ale abychom je nesli dál a nacházeli ve svém konání smysl. Děkujeme ti také za možnost odpuštění, která je pro okolní svět nesamozřejmá, ale kterou nám přesto nabízíš. Můžeme odpuštění přijímat, můžeme ho však také dávat. Víme, jak my sami potřebujeme tvou milost, a tak snad tím lépe chápeme, že i ti druzí ji potřebují. Víme, jak nás potěší, když nám někdo porozumí, a proto i my chceme hledat způsob, jak porozumět druhým. Vše, co děláme, chceme činit skrze Krista, našeho Pána. Amen

I. ČTENÍ / Iz 25, 6-8; Dt 20, 5-7

PÍSEŇ / 192 dobře staví, 440 ozvi se, 688 odpust,

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Nebeský náš Otče, ty zveš všechny lidi na velikou hostinu do svého království. Posíláš nás, abychom tvé pozvání vyřídili. Prosíme, dej celé církvi i nám všem, abychom tento úkol pohotově přijali a ochotně jej plnili. Dej, abychom se nedali odradit neúspěchy, abychom našli pravý vztah k člověku i působivé slovo. Prosíme tě za ty, ke kterým nás posíláš. Prosíme za ty, kteří si myslí, že nepotřebují tvé slovo a obecnost sboru, jejichž srdce naplňují starosti a zájmy tohoto světa. Nedopust', aby se proti tvému milosrdenství zatvrдили a odmítali tvé pozvání. Prosíme za své děti. Dej, aby jim naše nedostatky nebyly překážkou, aby uslyšely tvé pozvání a zůstaly ti věrné po celý život. Prosíme za ty, kdo jsou ve všelijakých starostech a trápeních. Dej, abychom je uměli povzbudit a potěšit. Prosíme za lidi, kteří žijí bez Krista. Dej, ať je dovedeme vyhledat, oslovit, pozvat a mezi sebe přijmout jako své bratry a sestry. Buď s těmi, kteří hledají cesty, jak evangelium dosvědčit tam, kde je neznají. Všechny, kdo zvěstují Krista, ujišťuj svým zaslíbením: Aj, já s vámi jsem po všechny dny, až do skonání světa. A společně prosme, jak nás tvůj syn naučil: Otče náš ...

III. ČTENÍ (POSLÁNÍ) Milování, jestliže Bůh nás tak miloval, i my se máme navzájem milovat. Boha nikdy nikdo neviděl, ale jestliže se milujeme navzájem, Bůh v nás zůstává a jeho láska v nás dosáhla svého cíle. 1 J 4, 11-12

POŽEHNÁNÍ Hospodin ti požehnej a opatruj tě. Hospodin rozjasni nad tebou svou tvář a buď ti milostiv. Hospodin obrať k tobě svou tvář a obdař tě pokojem. Amen. (Nu 6,24-26)

PÍSEŇ 487 amen, otče, 685 i když se rozcházíme,

N. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ) / Lk 14, 15-24

Brzo už bude veliká večeře, ten den už skoro klepe na dveře. Pán, co tu večeři přichystal, nás všechny na ni zavolal. Donesla se k nám radostná zvěst: pozvání k večeři, taková čest! Všechno je hotovo, zbývá jen vstát a na tu večeři pospíchat. Někdo teď ale úmysl mění: zdá se, že všechno hotovo není! Kdo se nám postará o pole? Tak porce zůstala na stole. Další si koupil pět párů volů, teď s nimi jezdí nahoru dolů. S voly je bezva zábava. Tak další porce zůstává. Třetí se oženil před malou chvílí a jsou si se ženou tolik milí! A co teprve až přijdou děti? Na stole zůstala porce třetí. Když to vše uslyšel dobrý pán, najednou vypadal rozhněván a poslal svoje sloužící posbírat lidi z ulic. Všichni ti, kdo jsou zmrzačeni, nemají pole, voly, ženy, všichni ti chudí, když uvěří, usednou k mé veliké večeři. Kdyby se sami styděli jít, je třeba je k tomu přinutit. Možná se stydět přestanou a zbylé porce dostanou. Kdo ale měli jinou práci, ti moje pozvání tím pádem ztrácí. I kdyby tloukli na dveře, neokusí mé večeře!

Ne, nemluví ze mne už jistá kazatelská vyčerpanost, takže bych byl nucen vykrádat kolegy, jen jsem chtěl připomenout vánoční pásmo dětí, co tu měly na štědrý večer. Tehdy šlo o pokus o dramatizaci podobenství o hostině podle evangelisty Lukáše, dnes mi jde spíš o to připomenout, proč neodmítat nabízené pozvání.

Hostina, jakož i veliká večeře je moc dobrá věc. Nejen svou velikostí, vejdu se tam opravdu všichni a taky kdekdo, ale hlavně je na ní plno jídla a pití pro každého. Takže si můžete vybírat a nic vám nebrání ani v tom si s sebou i někoho vzít. A co je podstatné, budete tam spolu tvořit jedno velké společenství, jak to bylo i od začátku míněno. Místa je tu dost, tak proč to nezkusit.

Bude vám blaze, a to nejen až tam, v Božím království, ale už teď. Pozvání platilo už včera, ale platí stále a ještě dnes, navíc je to tu fakt moc dobré, tak proč to nezkusit. A nejde jen o chleba.

Kdo to snad odmítá, tak má smůlu. Ne, že by se už nevešel, i když i to je možné, ale přichází o to prvotní pozvání, o to, že s ním pán domu počítal, a on ho zklamal, o základní poznání, že důležitější než majetek, práce, manželství, rodina je společný zájem a radost z obecnství u Kristova stolu. Říká se sice dobře někomu, kdo téměř nic z toho předešlého ani nemá, takže ani není na co se vymlouvat, ale to už je jeho problém. A jestli to v tom Božím království bude opravdu lepší, smíme, můžeme a máme jen věřit.

Proč to tedy neodmítat. Nabízené pozvání. Předně proto, že si s tím jeden člověk dal dost velikou práci, udělal pořádnou večeři a pozval na ni mnohé. Mnoho lidí zblízka i zdaleka. Ti lidé o tom věděli včas, mohli si udělat čas, mohli se na to dostatečně dlouho připravit a mohli se na to i těšit. Pozvání k večeři, taková čest.

A přece, když měla hostina začít, dostal jeho služebník za úkol vyřídít všem pozvaným, pojd'te, vše jest připraveno. Co víc si přát, nemusím se o nic starat, jen dostanu pozvánku a jakmile zavelí, můžu úplně klidně přijít, aniž bych se musel bát, že jdu moc brzo nebo naopak pozdě, už protože je vše připraveno. Stačí se jen sebrat a jít. Jenže v tom je ten problém.

Já se totiž bojím. Co mi tam řeknou, s kým se tam potkám, snad ne se samotným Ježíšem a co když i s Pánem Bohem a jaké to bude, nebudu nakonec zklamán nebo naopak, co když se to opravdu vydaří, dokonce to předčí všechna má očekávání, vždyť to si přece ani nezasloužím a už vůbec nemůžu dovolit, na nějaký úspěch nejsem zvědavý, raději zůstanu doma a budu si hlídat to své. Taky se mi to párkrát stalo, nakonec jsem zůstal doma a bylo mi celkem dobře. Jenže a za první, když něco jednou někomu slíbím, měl bych to i dodržet a za druhé, měl bych si pro příště vymyslet nějakou lepší výmluvu. Majetek, práce, manželství, rodina, to je sice hezké, ale proč zrovna teď. Vždyť už všechno mám a co ne, tak přece nepotřebuji a co mi to udělá, jednou za čas něco splnit a přijít na něco společného. Říká se dobře člověku, který se stejně o nic nestará a společné akce naopak spíš vítá. Nebo aspoň většinou. A to se zopakuje celkem třikrát, každý si už něco najde a možná jen to manželství se dá jakž takž pochopit. No tak ji vem sebou, místa je tu dost.

A to se ten člověk tak snažil. Všechno připravil, aby byli všichni spokojeni a hned třikrát taková facka. Ne, ne, to se přece nedělá. A jakmile se to od svého služebníka všechno dozví, zcela oprávněně ho to vytočí, rozhněvá se a pošle milého služebníka někam jinam, pryč od těch nevděčníků nevděčných, raději běž rychle na náměstí, na silnici a do ulic města a sežeň mi někoho jiného, klidně všechny chudé, zmrzačené, slepé a chromé, to už je mi jedno. Od honorace až k těm, koho kde najde. Ale a teď pozor. Ono to tak jedno zase není. Všichni ti chudí, slepí a chromí jsou teď ohromně důležití. Ne proto, že se díky těm původním, co to odmítli, dostalo na ně, ale proto, že nakonec můžou přijít ti, kdo to původně určitě nečekali. Že dostávají šanci ti, které by tam nikdo ani nečekal. On se ten pán domu na rozdíl od jiných případů ani neurazil, nezavřel za sebou dveře, ale naopak otevřel je ještě víc a pozval, koho doslova mohl. A koho ten jeho služebník taky našel. Takřka úplně všechny jiné, než kteří byli pozváni předtím. Tak mocné bylo jeho rozhodnutí. Tak se pozvánka na hostinu, na tu velikou večeři dostává i za hranice našeho vezdejšího pobývání. A ti se ani nemusí moc namáhat, pánův sluha je prostě přivede. Uvede, a ještě je místo. Tohle jde hned. To, abychom se nemysleli, že máme na tom světě něco jistého, například věčný život anebo pouhou radost ze společenství, jednou odmítneme a už se místo nás dostává na někoho jiného. Tak bacha.

A že nám to, těm původně pozvaným ani moc nevadí. Jen počkejte. Ještě je místo. Co jste nestihli doted', obsadí další. Pán se naštvál a konečně se taky stalo, co rozkázal a prikázal a pokračuje. Vyjdi ven, za lidmi na cesty a za ploty až k ohradám a přinut' vjíti, naléhavě pozvi všechny, koho najdeš, aby se můj dům konečně naplnil. Křesťan, nekřesťan, věřící, nevěřící, katolík, evangelík, to už je celkem jedno, pozvání platí i pro pohany. Tak daleko i dalece pán zasahuje a služebník přinucuje. Jen ať přijdou, místa je tu dost.

A co na to ti, kdo původně měli a nepřišli. Mají i ti ještě šanci, dům se právě plní všemi jinými, všemi možnými, a tak trochu i nemožnými a oni jsou teď u jednoho stolu, tvoří dost možná i jedno dříve netušené společenství a z okraje společnosti se dostávají až dovnitř, kde měla být honorace dříve pozvaných mužů. Tak se boří hranice mezi lidmi, tak se ujímá těch na okraji. Kdo by to byl ještě před chvílí řekl, kdo by to byl čekal. Pán Ježíš ano, když nechceš, tak nechceš, seženu si někoho jiného.

A oč přišli, ti, kdo nakonec nepřišli, i když stále mohli. O večeri Pánovu či něco ještě jiného. Tak především o to splnit svůj slib, ať je k tomu vedlo cokoli. Přišli o možnost přijít, když jsem pozván. O šanci překonat svůj strach, nechut', nezájem, která se už možná nebude opakovat. Dali přednost jiným věcem, které jim v danou chvíli přišly přednější. O dobrý pocit z toho, že taky něco

udělali pro celek, že svůj čas mohli věnovat i něčemu jinému než třeba dosud. Že mohli dohlédnout dál.

Vždyť někdy jde opravdu o to, aby člověk přemohl svůj prvotní ostych, strach, nejistotu, aby potom zjistil, že se mu vlastně ve společenství lidí hledajících Boží království líbí a že je mezi nimi rád. Že mu to něco dává. Že tu není ani se necítí zbytečně, ale je ochoten podstoupit tu oběť, na chvíli se zastavit a jen tak přemýšlet. Nad svým pozváním, nad svým životem, nad druhými lidmi. Nad tím, čím žije každý z nás a proč si neudělat čas, zvláště, když by to bylo na místě. Proč nepřijít na jiné myšlenky, než jaké ho dosud provázely. A nechat se prostoupit i něčím jiným než dosud. A posílat tu zvěst o hostině dál a dál. Klidně i s úsměvem na rtech.

Z podobenství zní nepřeslechnutelné ujištění, že Pán posílá své služebníky a nedá se ničím odradit. I nepřijetí jeho pozvání nakonec posloužilo tomu, aby se naplnila síň, aby vešla plnost pohanů. Kdo je dnes služebník, který vyřizuje pozvání? Máš jím být i ty. Své pozvání máme vyřizovat velice důrazně. Ne nutit násilím. Nenutit, ale zvát. Tam, kde bude mít každý své místo. Jde o to naléhavě pozvat do společenství, kde se pozvání z moci Ducha a slova u stolu Páně prohloubí v povolání až k věčnému životu.

V úvodu s využitím básně Tomáše Adámka.